Як із очей моїх прогнать
Сліпучий образ твій?
Одна-єдина
Минулася з побачення година!
І доторк має пам'ять. О, порадь,
Як вирвати її, як розтоптати,
Щоб знову вільним стати?

Таким, як був, коли очей блакить
Могла мене привабить-приманить
Лиш на коротку мить;
Як муза в мене — хоч перістокрила,
Хоч худосила,
Хоч небагата мислями в ті дні —
Без ремства підкорялася мені
І божеством здавалася у хорі
Божественнім. О, що за птах у морі
Замислений поет, коли з висот
Він дивиться на муки вічних вод!

О, як тепер
Мені тих пер
Линялих назбирать — і полетіти
Під небо знов,
І трепетну любов
Покинути внизу, де трави й квіти?
Ковтнуть вина? О ні, це низько, це —
Обманливе слівце,
Підсунуте в канон, де славиться любов.

Ні, смак його приємний тільки в щасті,
О, як вернути мир,
Коли навколо — вир
Страшних негод, що душу рвуть на часті?

І як забути цей проклятий край,
Де друзі — під замком, де їм одчай
У вічі дивиться, одчай і злидні;
Цю чорну пустку, де з брудних верхів
До океанських ринуть берегів
Нудні річки, водяникам не знані;
Де злі вітри, безлегітні, в тумані
Великих вод свою морозну лють
Насталюють; де в хащах не живуть
Дріади полохливі; де травиці
Не вистачить напастися телиці;
І де Природа, тонучи в пітьму,
Здається, зраджує себе саму.

Де б сонця взяти,
Щоб цю пекельну тінь назавжди зняти?
Та от зі сходу, з повівом тепла,
Моя зоря зійшла!
О, дай душі спочити
Ще раз на сяйних персах! Оточити
Рукам-тюремникам — і в ніжний бран
Узяти з мукою твій стан!
Щоб подих твій, твій незабутній голос
Пройняв захопленням мій кожний волос!
О, мук солодких рай!
Ще дай уста твої! Дай, дай!
Ні, годі, годі! Досить, як мені
Ти з'явишся у сні!